

Китоби Дониёл — Рақами яксаду шашум

*Фош сохтани доварӣ: Аз 11-уми сентябр то Қонуни якшанбе —
Таҳлили нубувватӣ*

Jeff Pippenger

2024-02-29

Тафтиши довариин зиндагон 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, ва довариин ичроӣ бо қонуни якшанбеи наздикфаро оғоз меёбад. Ин ду давраи доварӣ кори он қосидеро ифода мекунанд, ки рохро барои Паёмбари сеюми Аҳд ва Илёси сеюм муҳайё месозад; ва ин анҷоми он паёмбари Илёс аст, ки дар таърихи миллериит оғоз ёфта буд.

Дар Масеҳ ичрои Паёмбари Аҳд Ё ду бор маъбади аслии заминиро пок кард, ки он бадани Ё ва маъбади рӯҳонии Ёро рамзӣ пешакӣ нишон меод. Маъбади аслии заминии Ё нахуст ҳамчун маъбади Хаймаи биёбон оғоз ёфт, сипас маъбади Сулаймон, баъд он маъбаде, ки пас аз ҳафтаод соли асорат дар Бобил аз нав бино карда шуд, ва ҳамон маъбад пас аз лоиҳаи бозсозии ҷиҳили шашсолае, ки Ҳиродус анҷом дод.

Ҳузури ҷисмонии Худо хаймаи муқаддас ва маъбади Сулаймонро баракат дод, аммо маъбаде, ки баъд аз асирӣ аз нав бино карда шуд, аз ҷунин баракат баҳраманд нагашт; вале он маъбади азнавсозишуда бо ҳузури ҷисмонии Масеҳ баракат ёфт. Дар таърихи маъбади азнавсохтаи Ҳиродус, Масеҳ ду бор маъбадро пок намуд, дар ичрои Малоқӣ, боби сеюм. Дар поксозии аввал, Масеҳ маъбадро хонаи Падари Худ номид, аммо дар поксозии охириини маъбад Масеҳ онро хонаи яҳудиён хонд.

Дар таърихи миллериён Масеҳ аз соли 1798 то 1844 дар давоми чилу шаш сол маъбади рӯҳониро барпо намуд. 22 октябри соли 1844, дар иҷрошавии боби сеюми Малоқӣ, Ё ногаҳон ба маъбади Худ омад ва ба ин васила бокирағони аблахро пок кард. Сипас Ё ҳамчун фариштаи сеюм омад, то поксозии дуум ва ниҳоиро ба анҷом расонад, аммо, ҷунон ки дар оғози Исроили қадим буд, Исроили муосир аз имоне, ки барои ба анҷом расонидани кор зарур буд, маҳрум монд.

Дар 11 сентябри соли 2001 Масеҳ бозгашт, то поксозии дууми маъбадро ба анҷом расонад, ки он ҳангоми пок карда шудани бокирағони аблаҳ дар қонуни якшанбеи ба зудӣ омадаистода анҷом меёбад, вақте ки онҳо ба воқеияти он бедор мешаванд, ки афзоиши донишро, ки дар соли 1989 мӯҳраш кушода шуд, дарк намекунанд. Он афзоиши дониш паёми борони охиристо ифода мекунад, ки он, вақте дар заминаи масали даҳ бокира қарор дода мешавад, паёми Нидои Нимашаб аст. Паёми шаш ояти охириини Дониёл ёздаҳ, ки дар вақти поён дар соли 1989 мӯҳраш кушода шуд, дар ояти чилу чоруми он оятҳо ҳамчун «хабарҳо аз шарқ ва аз шимол» муаррифӣ шудааст.

Паёми борони охириин, ҳамон паёми Нидои Нимашаб аст ва он ҳамчуниин паёми шарқ ва шимол мебошад. Шарқ ва шимол мутаносибан Ислом ва папагариро ифода мекунанд, ва ҳамчун як паём, онҳо он паёмеро ифода менамоянд, ки онро адвентиизми Лоудикиягӣ дар

миёни 11 сентябри соли 2001 ва қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда тақаллуб мекунад. 11 сентябри соли 2001 Исломо (шарқ) ифода мекунад, ва қонуни якшанбе аломати ҳайвонро (шимол) ифода менамояд.

Бистари марг барои адвентизми Лӯдикея миёни он ду нишона ифода шудааст, чунон ки дар марги пайғамбари нофармон миёни ҳар ва шер намуна оварда шудааст. Бистари марг барои онҳое ки нишони ҳайвонро мепазиранд, ба воситаи «хабарҳо аз шарқ ва шимол» ифода шудааст, ки қудрати папиро ба ҳашм меорад ва таъқиби ниҳони қавми Худоро оғоз мекунад. Он паём аз қонуни якшанбеи наздикоянда дар Иёлоти Муттаҳида оғоз меёбад, ки ҳамон ҷо ва ҳамон вақт аст, ки Исломи Войи сеюм ногаҳон зарба мезанад. Он ҳамлаи ғайриҷашмдошт вайронии миллии ба бор меорад ва халқҳоро ба ғзаб меоварад, ва ҳамин тавр ангезаи иқтисодӣ ва сиёсиро фароҳам месозад, то ҳамаи халқҳо бар зидди Исломо, тахти сарпарастии иттиҳоди сечонибаи аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб, ба ҳам оварда шаванд.

Дар таърихе ки бо Илёси сеюм намояндагӣ мешавад, паёме ки Войи сеюмо муайян месозад, ба аждаҳо, ба ҳайвон ва ба пайғамбари козиб хабар медиҳад, ки Исломо василаи доварист, ки Худо онро барои ҷазо додани одамон ба сабаби парастии нишони қудрати папавӣ ба қор мебарад. Чунон ки бо се Рум, се Бобил, се Илёс ва се паёмбаре ки роҳро муҳайё месозанд, Войи сеюм низ бо татбиқи сегонаи се Вой барқарор мегардад.

Ва ман дидам ва шунидам, ки фариштае дар миёни осмон парвоз мекард ва бо овози баланд мегуфт: Вой, вой, вой бар сокинони замин аз сабаби дигар овозҳои қарнаи он се фаришта, ки ҳанӯз бояд навозанд! Ваҳй 8:13.

Хоҳар Вайт китоби Смит, «Дониёл ва Ваҳй»-ро, ба таври амиқ тасдиқ намуд ва нишон дод, ки ҳар як Адвентисти рӯзи ҳафтум бояд ин китобро соҳиб бошад, гарчанде ӯ инро ба он андозае бевоситае, ки ман ҳоло навиштам, баён накардааст, аммо ин воқеият дар тасдиқи ӯ мавҷуд аст.

«Худованд қорғаронро даъват мекунад, то ба майдони паҳнкунии китобҳо дароянд, то китобҳое, ки нури ҳақиқати замони ҳозираро дар бар доранд, паҳн гарданд. Мардум дар ҷаҳон бояд бидонанд, ки аломатҳои замон дар ҳоли ба амал омадананд. Ба назди онҳо китобҳоеро баред, ки онҳоро равшанӣ хоҳанд дод. Daniel and Revelation, The Great Controversy, Patriarchs and Prophets, ва The Desire of Ages бояд акнун ба ҷаҳон бираванд. Таълими бузурге, ки дар Daniel and Revelation мавҷуд аст, аз ҷониби бисёре дар Австралия бо шавқи зиёд мутолиа шудааст. Ин китоб василаи овардани бисёр ҷонҳои қаронбаҳо ба шинохти ҳақиқат гардидааст. Ҳар он чи мумкин аст, бояд анҷом дода шавад, то Thoughts on Daniel and the Revelation паҳн гардад. Ман ҳеҷ китоби дигареро наменонам, ки ҷойи ин китобро гирифта тавонад. Он дасти ёрирасони Худост.»

«Онҳое ки муддати дароз дар ҳақиқат буданд, дар хобанд. Онҳо бояд ба воситаи Рӯҳулқудс тақдир ёбанд. Паёми фариштаи сеюм бояд бо овози баланд эълон карда шавад. Масъалаҳои басо бузург пеши рӯи мо қарор доранд. Мо вақтеро барои аз даст додан надорем. Худо накунад, ки мо ба масъалаҳои хурд роҳ диҳем, то нуре ки бояд ба ҷаҳон дода шавад, зеро соя афтад». Manuscript Releases, volume 21, 444.

Китобе, ки онҳое, ки назари миллеритиро дар бораи «ҳамешагӣ»-и китоби Дониёл рад карданд, низ рад намуда буданд, ҳамчун «дасти мададгори Худо» муаррифӣ гардид. Агар ба қавми Худо масъулияти паҳн намудани китобҳои дар иқтибоси пешин зикршуда супурда шуда бошад, ин маънои онро дорад, ки қавми Худо худ низ бояд соҳиби он китоб мебуданд. Ин китоб меҳвари ҳамлаи онҳое буд, ки назари «нав»-ро дар бораи «ҳамешагӣ»-и китоби Дониёл тарғиб мекарданд, зеро он ҳамон китобе буд, ки онҳо мехостанд онро аз нав нависанд ва назари дурустро дар бораи «ҳамешагӣ» аз он хориҷ созанд.

Вақте ки хоҳар Уайт ба ду роҳбари асосӣ дар ошӯби марбут ба «рӯзмарра» дар китоби Дониёл ишора мекард, ӯ аксар вақт таъкид менамуд, ки онҳо (Прескотт ва Даниелс) қобилияти «аз сабаб ба натиҷа хулоса баровардан»-ро надоштанд. Ба назар мерасад, ки таҷдидгарони таърихи адвентистони Лоудикия низ бо ҳамин мушkil рӯ ба рӯянд.

Мардуми пешсафе, ки дар тамоми таърихи исён аз соли 1888 ба ин сӯ, дар лаҳзае аз таҷрибаи шахсии худ, таълимоти бардурӯғи «ҳамарӯза»-ро пазируфта буданд. Исёни онҳо «натиҷа» буд, ва фаҳмиши нодурусти «ҳамарӯза» «сабаб» буд. Таҷдидгарони лаодикиявии адвентистӣ ноомӯхтагонро ба ин бовар меоранд, ки ҳамон исёнгарони таърихи таърихи адвентистӣ дар асл дар исён набуданд, ҳарчанд шаҳодати бознигаришудаи онҳо ҳеҷ гоҳ бо шаҳодати Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувват тасдиқ намегардад. Азбаски онҳо «натиҷа»-ро ҳамчун исён ба ҳисоб намеоранд, имкони ҷустуҷӯи «сабаб»-ро маҳкам месозанд.

Чунон ки паранда аз оворагардӣ, ва чунон ки турна аз парвоз, лаънати беасос нахоҳад омад. Масалҳо 22:6.

Халки Худо бояд исёнро бишносанд; ва ҳангоме ки онро мешиносанд, бояд сабаби онро ҷустуҷӯ намоянд. Сипас бояд он сабабро бартараф кунанд. Дар порчаи зерин хоҳар Уайт бар ҳикояи Охон шарҳ медиҳад.

«Ба ман нишон дода шуд, ки Худо дар ин ҷо нишон медиҳад, ки Ё ба гуноҳ дар миёни онҳое ки худро қавми аҳкомнигоҳдорандаи Ё меноманд, ҷӣ гуна менигарад. Онҳое ки Ё онҳоро махсусан бо он сарфароз гардондааст, ки зухуроти ҳайратовари қудрати Ёро, чунон ки Исроили қадим дид, шохид бошанд, ва ҳатто дар он ҳол ҷуръат мекунанд, ки дастурҳои ошкори Ёро нодида гиранд, мавриди ғазаби Ё хоҳанд буд. Ё меҳоҳад ба қавми Худ биомӯзонад, ки нофармонӣ ва гуноҳ барои Ё бисёр нафратангезанд ва набояд сабук шумурда шаванд. Ё ба мо нишон медиҳад, ки вақте қавми Ё дар гуноҳ ёфт мешаванд, бояд ғавран ҷораҳои қатъӣ андешанд, то он гуноҳро аз миёни худ дур созанд, то ки абрӯи Ё бар ҳамаи онҳо қарор нагирад. Аммо агар гуноҳҳои қавм аз ҷониби онҳое ки дар мақомҳои масъулият қарор доранд, нодида гирифта шаванд, абрӯи Ё бар онҳо хоҳад буд, ва қавми Худо, ҳамчун як ҷисм, барои он гуноҳҳо масъул доништа хоҳанд шуд. Худованд дар муносибатҳои бо қавми Худ дар гузашта зарурати пок сохтани калисоро аз бадӣ нишон медиҳад. Як гуноҳкор метавонад तरीкиро паҳн созад, ки нури Худоро аз тамоми ҷамоат маҳрум гардонад. Вақте мардум дарк мекунанд, ки तरीкӣ бар онҳо фуру менишинад, ва сабаби онро намедонанд, бояд Худоро бо ҷиддият, дар фурутани бузург ва хоксории худ, бичӯянд, то он бадӣҳое, ки Рӯҳи Ёро маҳзун

месозанд, чустучӯ ва бартараф карда шаванд.»

«Бадгумоние, ки бар зидди мо ба вучуд омадааст, аз он сабаб ки мо он нодурустиҳоеро, ки Худо ба ман нишон додааст, фош кардаем, ва нидое, ки дар бораи дуруштӣ ва сахтгирӣ бардошта шудааст, ноодилона аст. Худо ба мо амр мекунад, ки сухан гӯем, ва мо хомӯш нахоҳем монд. Агар дар миёни қавми Ё нодурустиҳо ошкор бошанд, ва агар хизматгори Худо нисбат ба онҳо безътиноёна бигзаранд, онҳо амалан гуноҳкорро дастгирӣ ва сафед мекунанд ва ба ҳамон андоза айбдоранд ва, бешак, норизоияти Худоро хоҳанд гирифт; зеро онҳо барои гуноҳҳои гунаҳкорон масъул карда хоҳанд шуд. Дар рӯё ба ман ба бисёр мавридҳо ишора карда шуд, ки дар онҳо норизоияти Худо бар асари безътиноии хизматгори Ё дар муносибат кардан бо нодурустиҳо ва гуноҳҳои мавҷуд дар миёни онҳо ба амал омадааст. Онҳое ки ин нодурустиҳоро узр меоварданд, аз ҷониби мардум ҳамчун шахсони бисёр мулоим ва дӯстдоштани табиат шумурда мешуданд, танҳо аз он сабаб ки аз иҷрои як вазифаи равшани Китоби Муқаддас канораҷӯӣ мекарданд. Ин вазифа ба эҳсосоти онҳо писанд набуд; бинобар ин аз он дурӣ мечустанд». Testimonies, volume 3, 265.

Таърихи роҳбароне, ки дар Адвентизм исён бардоштаанд, бар он шаҳодат медиҳад, ки яке аз қадамҳое, ки қариб ҳамеша дар исёни онҳо дида мешавад, ин аст, ки дар ягон лаҳзае аз таҷрибаи шахсии худ онҳо назари ботили «рӯзмарра»-ро пазируфтаанд. Бо вучуди ин, китоби Смит, ҳарчанд илҳомбахш нест ва дорои баъзе мушкilotи таълимотӣ мебошад, ҳанӯз ҳам шарҳи бисёр хуби фаҳмиши пешравонро дар бораи бобҳои ҳаштум ва нӯҳуми Ваҳй фароҳам меоварад, ки дар он ҷо мо таърихи нубуввати шаш карнаи аввалро баёнёфта мебинем. Мо, ҳангоме ки ба баррасии татбиқи сегонаи се Вой оғоз мекунем, ба шарҳи Смит аз китоби ӯ, «Дониёл ва Ваҳй», муроҷиат хоҳем кард.

Хоҳар Уайт ба мо иттилоъ медиҳад, ки ба Уилям Миллер оид ба китоби Ваҳй нури бузурге дода шуда буд, аммо фаҳмиши ӯ дар бораи бобҳои сездахум ва шонздахум то ҳаждахум нодуруст буд, зеро ӯ дар нуктаи нодурусти таърихӣ қарор дошт, то бубинад, ки се қувваи вайронкунанда ҳастанд, на ду. Нури бузурги ӯ бар бобҳои дуюм то нӯҳуми китоби Ваҳй буд.

«Воизон ва мардум ба китоби Ваҳй ҳамчун ба китобе пурасрор ва аз дигар қисматҳои Навиштаҳои Муқаддас қамаҳаммияттар нигаристаанд. Аммо ман дидам, ки ин китоб дар ҳақиқат ваҳйест, ки махсус ба манфиати онҳое дода шудааст, ки бояд дар рӯзҳои охир зиндагӣ кунанд, то онҳоро дар муайян сохтани мавқеи ҳақиқии худ ва вазифаи худ роҳнамоӣ намояд. Худо андешаи Уилям Миллерро ба сӯи пешгӯиҳо равона сохт ва ба ӯ дар бораи китоби Ваҳй нури бузург бахшид». Early Writings, 231.

Миллер фаҳмиши худро дар бораи калисоҳо, муҳрҳо, карнайҳо ва косаҳо ба таври зайл баён намуд.

«Ҳафт калисои Осиё таърихи калисои Масеҳ аст дар ҳафт сурати вай, бо ҳамаи печубоҳо ва гардишҳояш, дар тамоми шукуфой ва тангдистияш, аз рӯзҳои расулон то ба анҷоми ҷаҳон. Ҳафт мӯҳр таърихи амалиёти қудратҳо ва подшоҳони замин бар зидди калисо, ва ҳифзи Худо аз қавми Худ дар ҳамон давра мебошад. Ҳафт карнай таърихи ҳафт доварии махсус ва сахт аст, ки бар замин, ё бар подшоҳии Рум, фиристода

шудаанд. Ва ҳафт коса ҳафт балои охиринанд, ки бар Руми папавӣ фиристода шудаанд. Бо инҳо бисёр воқеаҳои дигар низ омехтаанд, ки чун ҷӯйҳои шохобвор дар ҳам бофта шудаанд ва рӯди бузурги нубувватро пур месозанд, то он даме ки ҳамааш моро ба укёкуси абдиёт мерасонад.»

«Ба назари ман, ин нақшаи нубуввати Юҳанно дар китоби Ваҳй аст. Ва ҳар касе ки меҳодад ин китобро бифаҳмад, бояд дар бораи бахшҳои дигари каломи Худо дониши амиқ дошта бошад. Суратҳо ва маҷозҳои ки дар ин нубувват ба қор рафтаанд, ҳамагӣ дар ҳуди он шарҳ дода нашудаанд, балки бояд дар анбиёи дигар ёфта шаванд ва дар мавзёҳои дигари Навиштаҳо тавзеҳ гарданд. Бинобар ин равшан аст, ки Худо омӯзиши тамоми каломро дар назар доштааст, ҳатто барои ба даст овардани дониши равшан дар бораи ҳар бахше аз он». William Miller, Miller's Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

Ҳамон тавре ки фариштаи сеюм, ки роҳро барои Фариштаи Аҳд омода месозад, таърихи дохилии довари калисоро намоёндагӣ мекунад, бар хилофи Илёсои сеюм, ки таърихи берунӣ дар довари Бобили ҳозираро намоёндагӣ мекунад, фаҳмиши пешоҳангона оид ба калисоҳо ва мӯҳрҳо ҳамон шохидии дохилӣ-беруниро муайян намуд.

«Мӯҳрҳо ба диққати мо дар бобҳои 4-ум, 5-ум ва 6-уми Ваҳй муаррифӣ мешаванд. Манзараҳои, ки зерини мӯҳрҳо пешкаш шудаанд, дар Ваҳй 6 ва ояти якуми Ваҳй 8 ба назар оварда мешаванд. Равшан аст, ки онҳо воқеаҳои фаро мегиранд, ки калисо аз оғози ин давра то омадани Масеҳ бо онҳо алоқаманд аст.

«Дар ҳоле ки ҳафт калисо таърихи дохилии калисоро пеши назар меоранд, ҳафт мӯҳр воқеаҳои бузурги таърихи берунии онро ошкор месозанд». Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Урия Смит фаҳмиши миллери муносибати дохилӣ ва зоҳирии калисоҳоро муайян мекард, ва Ўйямс Уайт шарҳи монанде аз ҳаминро аз нигоҳи таърихҳои мувозӣ пешниҳод менамояд.

«Мо акнун калисоҳо, мӯҳрҳо ва ҳайвонҳо, ё мавҷудоти зинда, -ро то он ҷое пайгирӣ кардем, ки онҳо ҳамчун фарогири ҳамон давраҳои замонӣ бо ҳам муқоиса мешаванд. Мӯҳрҳо ҳафтгоянд, вале ҳайвонҳо фақат чорто. Ва шояд дар ин ҷо қобили зикр бошад, ки ҳангоми кушода шудани мӯҳри якум, дуюм, сеюм ва чорум, ҳайвони якум, дуюм, сеюм ва чорум шунида мешаванд, ки мегӯянд: “Биё ва бубин”; аммо вақте ки мӯҳри панҷум, шашум ва ҳафтум кушода мешаванд, дигар чунин садое шунида намешавад. Ҳамчунин се калисои охирин ва се мӯҳри охирин, ҳамчун фарогири ҳамон давраҳои замонӣ, ба ҳамон гуна ки чор калисои аввал ва чор мӯҳри аввал мувофиқат мекунанд, муқоиса намешаванд. Аммо, чунон ки нишон додем, калисоҳо, мӯҳрҳо ва ҳайвонҳо дар он мувофиқанд, ки ҳамон давраҳои замонино дар тӯли тақрибан 1800 сол фаро мегиранд, то он даме ки мо ба андаке бештар аз ним асри замони ҳозира мерасем». James White, Review and Herald, February 12, 1857.

Мо ҳозир се тан аз пешоҳангони асосии таърихи миллерино иқтибос овардем. Ҳар се ба фаҳмиши дурусти «қурбонии ҳаррӯза» пойбанд буданд, ва ҳамаи онҳо ҳамчунин ба назарияи умумии калисоҳо, мӯҳрҳо ва қарнайҳо дар қорҷӯби ҳақиқате, ки Миллер барои

дарк кардан ва баён намуданаш роҳнамоӣ шуда буд, эътиқод доштанд.

«Ҳангоме ки одамоне дохил мешаванд, ки меҳонанд аз таҳкурсии, ки Худо онро бо Рӯҳи Муқаддаси Худ барқарор намудааст, як меҳ ё як сутунро ҷунбонанд, бигзор мардони солхӯрдае, ки дар кори мо пешқадамон буданд, ошкоро сухан гӯянд; ва бигзор онҳое низ, ки ғавтидаанд, ба воситаи бознашри мақолаҳои худ дар нашрияҳои мо сухан гӯянд. Шуоъҳои нури илоҳиро, ки Худо додааст, ҷамъ оваред, ҷунон ки Ў қавми Худро қадам ба қадам дар роҳи ҳақ роҳнамоӣ кардааст. Ин ҳақиқат аз озмоиши замон ва имтиҳон устувор хоҳад баромад». Manuscript Release, 760, 10.

11 сентябри соли 2001 ғариштаи пурқудрати Ваҳй боби ҳаждахум нозил шуд ва кори ҳидоят кардани касонро, ки Ноне, ки тоза аз осмон фуруд омада буд, мепазируфтанд ва меҳӯрданд, ба «роҳҳои қадим»-и Ирмиё боби шашум оғоз намуд. Алфа ва Омега ба касоне ниёз дошт, ки омода буданд бикӯшанд, то дар миёни яксаду ҷилу чор ҳазор бошанд, то бубинанд, ки он чи Ўро 11 августи соли 1840 аз осмон фуруд овард, танҳо иҷрошавии як пешгӯии замонӣ набуд, балки иҷрошавии пешгӯии замони Вайи дуҷум буд. Ў меҳост, ки қавми Ў роҳҳои қадими он таърихеро аз нав биёбанд, ки дар он Ў маъбади миллериҷоро дар тӯли ҷилу шаш соли аз 1798 то 1844 барпо карда буд.

Он таърих бо ҳасу хошк ва тангаҳо ва ҷавоҳироти қалбақӣ пӯшида шуда буд. Он таърих бо паёми бардурӯғи бунёдӣ, ки бар рӯи рег бино ёфта буд, на бар Санг-асри абадӣ, тира гардида буд. Он дар таърихи миллериён буд, ҳамон таърихе ки, ҷунон ки Петрус онро тавсиф мекунад, миллериён, «ки пештар қавм набудед, вале» баъдан «қавми Худо» шуданд, ва ҷун «хонаи рӯҳонӣ, коҳинони муқаддас» барангехта ва бино карда шуданд. Шери қабилаи Яхудо 11 сентябри соли 2001 нозил шуд ва қавми рӯзҳои охирини Худро ба кори поксозии «маъбад»-и таърихи барангехта шудани маъбади миллери роҳбарӣ намуд. Он кор ба воситаи як пешгӯӣ намунавор нишон дода шуда буд, ки пешбинӣ мекард, ки Худованд марде ба номи Юшиёро бармеҳезонад (ки маънояш «бунёди Худо» аст).

Вақте ки Ўшӣе, дар иҷрои пешгӯии пайғамбари нофармон, барангехта шуд, ӯ ба кори таъмиру ислоҳи маъбаде оғоз намуд, ки ба ҳолати вайронӣ ва беинтизомӣ афтада буд. Дар ҷараёни кори таъмир ва поксозӣ «лаънати Мусо» кашф гардид, ва ҳангоме ки он дар пеши Ўшӣе хонда шуд, боиси ислоҳоти Ўшӣе гашт. Мо ба он пешгӯӣ, дар иртибот бо бозёфти дубораи «ҳафт замон», баъд аз 11 сентябри соли 2001, хоҳем пардохт.

Мо он таҳқиқотро дар мақолаи навбатӣ оғоз хоҳем кард.

«То даме ки касоне ки ба ҳақиқат иқрор мешаванд, ба Шайтон хизмат мекунанд, сояи ҷаҳаннамӣ ӯ назари онҳоро аз Худо ва осмон манъ хоҳад кард. Онҳо мисли касоне хоҳанд буд, ки муҳаббати аввалини худро аз даст додаанд. Онҳо наметавонанд воқеиятҳои абадиро бубинанд. Он чи Худо барои мо омода кардааст, дар Закарё, бобҳои 3 ва 4, ва 4:12–14 тасвир шудааст: “Ва боз ҷавоб дода, ба ӯ гуфтам: Ин ду шоҳи зайтун чистанд, ки ба воситаи ду қубури тиллоӣ рағани тиллоиро аз худ берун мерезанд? Ва ӯ ба ман ҷавоб дода, гуфт: Оё намедонӣ, ки инҳо чистанд? Ва ман гуфтам: Не, эй оғоям. Пас ӯ гуфт: Инҳо он ду масҳшуда ҳастанд, ки назди Худованди тамоми замин

меистанд.»»

«Худованд саршор аз васоил аст. Ў аз ҳеҷ гуна имконот танқисӣ надорад. Маҳз ба сабаби камбуди имони мо, заминигарии мо, гуфтори беқимати мо ва беимонии мо, ки дар суханони мо ошкор мегардад, сояҳои торик гирди мо ҷамъ меоянд. Масеҳ дар сухан ё дар ҳислат ҳамчун Он Касе, ки саросар дилрабоист ва баргузидатарин миёни даҳ ҳазорон аст, ошкор намегардад. Вақте ки ҷон ба он қонё мешавад, ки худро ба сӯи беҳудагӣ боло барад, Рӯҳи Худованд барои он кам коре карда наметавонад. Нигоҳи кӯтоҳбинионаи мо сояро мебинад, аммо ҷалоли он тарафи онро дида наметавонад. Фариштагон чор бодро нигоҳ доштаанд, ки ҳамчун аспӣ хашмгине тасвир шудааст, ки меҳонад худро раҳ карда, бар рӯи тамоми замин тохта гузарад ва дар роҳи худ харобӣ ва маргро барад.»

«Оё мо дар ҳуди канори олами абадӣ бихобем? Оё мо кунд ва сард ва мурда бошем? Эй кош, ки дар калисоҳои мо Рӯҳ ва нафаси Худо бар қавми Ў дамида мешуд, то ки онҳо бар пойҳои худ биистанд ва зинда гарданд. Мо бояд бубинем, ки роҳ танг аст ва дарвоза маҳдуд. Аммо ҳангоме ки мо аз он дарвозаи танг мегузарем, фароҳии он ҳеҷ ҳадде надорад». Manuscript Releases, ҷилди 20, 216, 217.